

Formanden: Jeg sætter samtlige Lovudkastets Paragrapher tilligemed alle de der-til stillede Vædrings- og Underædringsforslag saavel som Titlen og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling under Forhandling under Cet. — Før Forhandlingerne begynde, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det af 2 ærede Medlemmer under Nr. 2 til § 2 stillede Vædringsforslag af Forslagsstillerne er taget tilbage, og jeg maa derfor spørge, om Noget vil optage dette Vædringsforslag, der, som det sees, væsentligt falder sammen med Udvalgets Forslag under Nr. 12. (Ophold.) Da Ingen optager det, er det saaledes bortfaldet. — Forhandlingen er aabnet, den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Rimestad): Af den omdeelte Betænkning ville de ærede Medlemmer see de Grundtænkninger, som have ledet Udvalget, og de ville deraf navnlig erfare, at Udvalget saavel i Principet, som ogsaa i det Væsentlige med Hensyn til Gjennemførelsesmaaden har kunnet slutte sig til Udkastet. Jeg skal derfor ikke dvæle ved den nærmere Udvikling heraf, men skal strax gaae over til at omtale de enkelte Vædringsforslag, som Udvalget har stillet, og som findes anførte i Betænkningen. Der møder da først under Nr. 1 Forslag til en ny § 1. Den nye Paragraph angaaer ikke ligefrem det Emne, som Lovudkastet beskæftiger sig med, Spørgsmaalet om Agtelsesoprejsning, men har derimod Hensyn til en beslægtet Gjenstand. Udvalget har nemlig meent, at det her vilde være Stedet til at udtale, at Straffedomme, som ere overgaaede visse Personer, ikke skulle have den Indflydelse paa dissees Ære, som de vilde have for andre Personer. Derved sigtes for det Første til Personer under 15 Aar. Det er Noget, der vistnok altid er antaget, men som dog passende her kunde finde en udtrykkelig Udtalelse, at Straffedomme for Handlinger, begaaede af Personer under 15 Aar, ikke kunne have nogen Indflydelse paa disse Personers Ære. Derimod maa det vistnok antages, ogsaa efter den nye Straffelov, at Straffedomme, som ere overgaaede Personer mellem 15 og 18 Aar, faae Indflydelse paa deres Ære, forsaavidt Straffen er idømt for Handlinger, der ere

vanærende i den offentlige Mening. Paa Grund af de Betragtninger, som allerede bleve udtalte ved første Behandling, og som ogsaa ere fremsførte i Betænkningen, har Udvalget meent, at dette i alt Fald ikke vilde være stemmende med den nu gjældende Lovgivnings Mand, forsaavidt disse Straffedomme ikke medførte højere Straf end legemlig Kædselse, Kædtingsslag, idet Straffen her fremtræder som en blot og bar Correction, og det Samme maatte da ogsaa statueres med Hensyn til den dermed i Klasse staaende Straf af Fængsel paa sædvanlig Fængelstid. Dette antager jeg ikke vil møde nogen videre Betænknelighed. Men Udvalget har endvidere meent at burde optage i § 1 en Bestemmelse om, at Frisindelse for videre Tiltale ikke skal medføre nogen Indskrænkning i Vedkommendes Ære. Som de Herrer vide, er „Frisindelse for videre Tiltale“ en Terminologi, der anvendes af Domstolene i det Tilfælde, hvor en Person vel ikke er bleven overbevist, men der dog er en stærk Mistanke om, at han er skyldig i en vis Handling, og da fornemmelig, men ikke ubelukkende, i det Tilfælde, hvor han selv ved rigtig Forklaring har styrket Mistanken imod sig. Dette Begreb er oprindelig udsendt i Lovgivningen; det er ikke indført ved nogen Lov, men derimod indkommet ved Praxis, og denne Praxis er foranlediget derved, at vor ældre Lovgivning, nemlig Landsloven, — Christian den 5tes Lov — i det Tilfælde, hvor en Person, der havde vakt grundet Mistanke om, at han var skyldig, paalagde ham at frie sig ved Cet; men efterhaanden trængte det ind i den almindelige Bevidsthed, at denne Anvendelse af Eden var baade inhuman og i og for sig uhenigtsmæssig og ulogisk. Da man nu ikke vilde stride til ligefrem at fristende en saadan Tiltalt og ikke turde dømmen ham, saa udsandt Praxis den Mellembet at fristende ham for videre Tiltale, hvorved Domstolene markerede, at der var en stærk Mistanke imod ham. Nu, i den nyere Tid, da Oprindelsen til denne Terminologi er forsvunden af den almindelige Bevidsthed, er den egentlig en Besynderlighed; den er egentlig en stadig Protest fra Domstolenes Side mod vor Criminalprocesses Usfuldkommenhed. Det er jo imidlertid Noget, der ikke